

Robin Benway

Code rood

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.defonteinkinderboeken.nl

Tweede druk, 2018

Oorspronkelijke titel: *Going Rogue*

Verschenen bij Walker Books for Young Readers, een imprint van
Bloomsbury Publishing, Inc.

© 2014 Robin Benway

Voor deze uitgave:

© 2014 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding: Hollandse Hoogte

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4651 0 (e-book 978 90 261 3661 0)

NUR 284

‘Roux?’

Niets.

‘Roux?’

Nog steeds niets.

‘Roux!’

‘Sst! Ik denk na!’

Ik keek op van mijn slot en gereedschap en zag mijn beste vriendin Roux fronsend naar een magnetisch schaakbordje turen.

‘Hoelang kun je bezig zijn met het verplaatsen van één schaakstuk?’ vroeg ik. ‘Je zit daar al bijna een uur.’

‘Heeft iemand ooit aan Catharina de Grote gevraagd hoelang ze nodig had om het leger van haar man over te nemen?’ vroeg Roux, zonder haar blik van het schaakbordje af te wenden. ‘Of aan Elizabeth de Eerste hoelang ze bezig was om... te doen wat zij dan ook deed? Nee. Dus ssst.’

‘Maar die hadden blauw bloed. Jij –’

‘Heb het lef eens om die zin af te maken. Echt. Heb het lef.’

Ik zuchtte en leunde rusteloos achterover. Ik wilde

weg. We zaten al bijna de hele middag in een klaslokaal waar we werden voorbereid op de SAT-test, die Amerikaanse scholieren moeten afleggen om te worden toegelaten tot een universiteit. (Roux' afwezige ouders hadden haar gedwongen om zich ervoor in te schrijven, nadat ze er in het vliegtuig naar Milaan in de 'What's Right Right Now'-editie van *New York Magazine* over hadden gelezen. Ik had me ervoor ingeschreven omdat Roux dreigde onze vriendschap te verbreken als ik niet mee zou gaan). Maar Roux maakte geen haast om te vertrekken. We zaten in een collegezaal van de universiteit van New York, de NYU, en het enige voordeel daaraan was de airconditioning. Het was eind augustus en er was al bijna een week een hittegolf in Manhattan. Ik was er vrij zeker van dat er in de zaal ook een paar profiteurs zaten, die totaal geen belangstelling hadden voor analogieën en examentips, maar gewoon alleen maar aan de hitte wilden ontsnappen.

Roux zat nog steeds mompelend over haar schaakbordje gebogen. Angelo, een vriend van de familie en een soort oom voor mij, had Roux afgelopen lente leren schaken, en ze waren al de hele zomer bezig met een potje schaak waar geen eind aan leek te komen. Angelo weigerde online te spelen, en dus had Roux dat reisschaaksetje altijd bij zich.

'Roux lijkt me nogal goed in plannen smeden en listen verzinnen,' had Angelo gezegd, kort nadat hun spel was begonnen.

'En dat verbaast je?' had ik geantwoord.

'Touché.'

Maar Roux had ook een zacht, sentimenteel kantje en was een van de betrouwbaarste mensen die ik kende. 'Je bent net een gevuld chocolade-ei,' had ik haar een keer

geprobeerd uit te leggen. ‘Je hebt een harde buitenkant, maar vanbinnen ben je zoet en zacht en kleverig.’

Ze wachtte een paar seconden voordat ze me tegen mijn schouder stompte.

‘Au!’

‘Kan een chocolade-ei dát? Ik bedoel maar.’

Ondanks haar prikkelbare persoonlijkheid waren we al vriendinnen vanaf het moment dat we elkaar vorig jaar hadden leren kennen. En ze is een van de twee mensen die mijn allergrootste geheim kennen, namelijk dat Angelo, mijn ouders en ik spionnen zijn in dienst van een geheime organisatie die het Collectief heet.

Je zou het Collectief kunnen omschrijven als een soort op zichzelf staande, geheimzinnige Robin Hood-club. We proberen onrecht recht te zetten, geld terug te halen naar pensioenrekeningen en boeven te ontmaskeren, en dat allemaal zonder onszelf ooit te onthullen.

Vorig jaar rond deze tijd was ik met mijn ouders in Reykjavik, waar we een mensenhandelorganisatie hebben opgericht. We zijn al overal ter wereld geweest, maar na een bijna-ramp afgelopen herfst is Manhattan nu ons thuis.

In ieder geval voor zolang het duurt.

‘Wacht eens even,’ zei Roux, die rechtop ging zitten terwijl er een boosaardige grijns op haar gezicht verscheen. ‘Waaacht eens even. O, je gaat eraan, Angelo. *God save the queen*, want hier komt ze.’ Handig verplaatste ze een van haar schaakstukken – met één vinger erop totdat ze heel zeker van haar zaak was – en toen liet ze het met een triomfantelijke kreet los.

‘Hij barst in tranen uit als hij deze geniale zet van me ziet!’ riep ze blij. ‘Zeg hem maar dat ik dat heb gezegd.’

‘Ik kan niet wachten. Kunnen we dan nu weg?’ Ik gebarde naar het slot dat voor me lag. Het was ingewikkeld en ik was nog geen stap verder met het openmaken ervan. ‘Dit ding frustrert me, ik wil het uit het raam smijten.’

Roux tuurde naar het monsterlijke slot. ‘Wat moet dat voorstellen?’

Ik zuchtte. ‘Irritante sloten zijn irritant. Ik krijg dat ding echt niet open, maar Angelo wil dat ik het blijf proberen zolang hij weg is.’

‘Ja, hij is zo irritant in die dingen.’ Roux knikte medelevend. ‘Wanneer komt hij terug?’

‘Weet ik niet.’ Ik porde met mijn nagel tegen het slot, maar het weigerde uit zichzelf open te gaan. ‘Hij is al bijna twee maanden weg. Te lang.’

‘Nou, zeg dat wel. Weet je hoe het is om reisschaak te moeten spelen tegen iemand die in het buitenland zit?’ Roux zuchtte op een manier die zij vast heel solidair vond. ‘Maar kom op, je bent de beste sloten- en kluizenkraker die ik ken. Je kunt het wel. Zet ’m op, zet ’m op, en... O, laat ook maar. Ik kan geen enthousiasme faken in deze hitte. Ik moet mijn krachten sparen.’

Ik keek haar even aan. ‘Hoeveel kluizenkrakers ken jij?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Weet ik veel. Misschien wel honderden. Jullie spionnen zijn een geniepig stelletje.’

Dat was nog niet eens zo’n gekke redenatie.

‘Kom, we gaan,’ zei ik. ‘Ik ga er later wel mee verder.’

‘Waar zit onze vriend de huurmoordenaar eigenlijk?’ vroeg Roux terwijl we onze tassen pakten.

‘Voor de honderdduizendste keer,’ zei ik met een

zucht, ‘Angelo is geen huurmoordenaar. Hij regelt documenten en valuta. Einde verhaal.’

‘Natuurlijk is hij wel een huurmoordenaar,’ zei Roux. ‘Je kunt het alleen niet hardop toegeven omdat je me dan in gevaar brengt.’ Ze gaf me een overdreven vette knip-oog en een por in mijn ribben. ‘Ik snap het.’

Maar ik vertelde de waarheid over Angelo. Hij is geen huurmoordenaar, hij houdt zich bezig met papieren: neppaspoorten en geboorteaktes, rijbewijzen en identiteitsbewijzen. Wat voor documenten mijn familie ook nodig heeft, hij levert ze.

Mijn moeder is de computerhacker van ons gezin. Ze kan enorme mainframes in komen, belastende e-mails boven water krijgen die andere mensen nooit zouden kunnen vinden en haar sporen uitwissen, en dat allemaal zonder enige moeite. Mijn vader is de linguïst en statisticus. Dat klinkt misschien niet heel indrukwekkend, maar wacht maar tot je hem in het Duits hoort schreeuwen om mensen af te leiden, zodat mijn moeder een tracker in de jaszak van een corrupte zakenman kan laten glijden. (Je hebt pas echt geleefd als je samen met je vader Duitse scheldwoorden hebt geroepen op een vliegveld in Tokio. Best wel gaaf.)

En ik was, zoals Roux zo vriendelijk had verwoord, een uitstekende sloten- en kluizenkraker. Angelo had me wat trucjes geleerd toen ik nog een kleuter was, maar nu was ik zelfs hem voorbijgestreefd. ‘Spreid je vleugels, kleine Jedi,’ had hij gezegd toen ik de kluis had gekraakt die hij me vorig jaar voor kerst had gegeven, en daar werd ik blij van, want het betekende dat hij alle Star Wars-dvd’s had gekeken die hij van mij had gekregen.

Mijn telefoon zoemde toen Roux en ik bezig waren

onze spullen te verzamelen. Ik keek op het schermje en zag twee sms'jes van mijn vriendje Jesse. Ik stopte mijn telefoon weer weg zonder ze te lezen. Ik lees zijn berichtjes liever als ik alleen ben. Dan voelen ze bijzonderder, persoonlijker, meer van mij.

'Jesse?' vroeg Roux. 'Je hebt die sullige, verliefde blik in je ogen.'

'Kop dicht.' Ik grijnsde. 'Klaar?'

'Klaar om die smorend snikhete hel in te gaan? Nee.'

'Je zou schrijver moeten worden.'

Ze lachte snuivend. 'SAAAAAAAI! Kom op, we gaan hier weg, zodat je je vriendje kunt bellen en kleffe, sentimentele dingen tegen hem kunt zeggen.'

'Ja, want dat is namelijk écht iets voor mij.'

'Hé, je bent een spion. Je hebt zoveel geheimen.'

'Ja, en jij kent de meeste daarvan.'

'Bedankt, nu voel ik me echt heel bijzonder.'

We moesten een smalle trap af en de dubbele deuren door, maar net toen Roux die met haar heup openduwde, kwamen er twee meisjes door naar binnen, en we botsten bijna op elkaar.

'Hé, slet,' zei een van de meisjes. Roux verstijfde, met haar heup nog tegen de deur, terwijl de meisjes giechelend doorliepen.

'Vind je dat normaal?' riep ik hun na, maar ze draaiden zich niet om, en tegen de tijd dat ik weer naar Roux keek, had haar gezicht weer haar normale 'het zal wel'-uitdrukking gekregen.

'Ken je die meiden?' vroeg ik.

'Nee,' antwoordde ze. 'Ze beginnen waarschijnlijk in september op Harper. Weer een nieuwe lichting die klaarstaat om me te treiteren.'

Toen ik Roux voor het eerst ontmoette, was ze een paria op de Harper School, onze particuliere middelbare school in het West Village. Ooit was ze populair geweest, een Mean Girl of hoe je het ook wilt noemen, maar karma is een bitch en Roux werd een soort sociale lepralijder. Ze praat er zelden over, maar die hele toestand heeft haar echt gekwetst. Ik had gedacht dat het inmiddels wat beter ging, maar ik wist dat ze zenuwachtig was voor de eerste schooldag van dit jaar. En als we op die twee meisjes mochten afgaan, had ze daar ook alle redenen toe.

De rotopmerking was echter vergeten zodra we naar buiten stapten en op een muur van warme, vochtige lucht stuitten. ‘Laat maar,’ zei Roux, die meteen weer naar binnen wilde stappen. ‘Ik blijf gewoon binnen tot Thanksgiving. Of misschien wel tot Kerstmis.’

Ik greep haar mouw en trok haar mee. ‘Het is een ellende, maar gedeelde smart is halve smart. En het is maar twee straten lopen naar het metrostation.’

Maar we waren nog geen vier stappen bij het gebouw vandaan toen ik al het gevoel kreeg dat Roux’ idee misschien toch beter was geweest. ‘Mijn haar smelt,’ klaagde ik.

‘Mijn huid bubbelt.’ Roux stak haar arm uit en keek ernaar. ‘Volgens mij is dit ook hartstikke verouderend, denk je ook niet? In deze hitte moet je wel echt zware fronsrimpels oplopen.’

‘Ik heb geen idee.’ Ik bond mijn haar in een slordige knot en wapperde met mijn hand in mijn nek. ‘Als ik dood neerval, beloof je dan dat je iemand stuurt om mijn lijk op te halen?’

‘Zeker weten, als ik niet eerst zelf krankzinnig word van een zonnesteek.’

‘Bedankt, dat is ware vriendschap.’

Roux en ik staken de straat over en liepen over Broadway naar de metro, tussen de andere zomerzombies die door Manhattan schuifelden. De stad was de afgelopen twee weken behoorlijk uitgestorven geweest, aangezien bijna iedereen de hitte van de laatste zomerdagen ontvlucht was. Zelfs Jesse was ’m gesmeerd om bij zijn moeder in Connecticut op bezoek te gaan. Toen we elkaar pas leerden kennen, waren zijn ouders net gescheiden, zijn moeder woonde niet meer in hun huis in het centrum en Jesse had haar amper nog gesproken. Maar het ging nu stukken beter tussen hen, dus ik was blij dat hij haar opzocht.

‘Komt Jesse vanavond terug?’ vroeg Roux, terwijl ze een Ray-Ban opzette.

‘Ja. Hij belt me als zijn trein op Grand Central aangekomen is. Misschien komt hij daarna nog.’

‘Dat mag ik hopen,’ zei ze. ‘Jullie zijn al bijna een jaar samen.’

Ik keek haar zijdelings aan. ‘Eigenlijk is dat pas met Halloween. Over twee maanden.’

‘Niet eerder? Jullie hebben elkaar eind september ontmoet.’

‘Ja, maar toen hadden we nog niks. Hij was toen nog mijn opdracht.’

O ja. Dat. Je gaat heel slecht over me denken als ik dit verhaal vertel, dus ik zal het kort houden.

Ik had de opdracht gekregen om vriendschap met Jesse te sluiten omdat zijn vader de hoofdredacteur is van *Memorandum*, een vrij groot tijdschrift. Ze wilden een achtergrondartikel plaatsen waarin het Collectief en ik werden ontmaskerd, en het was mijn taak om dat

te voorkomen. Alleen werd ik dus zeg maar een beetje smoorverliefd op Jesse. En toen werd hij ook verliefd op mij. En toen hebben we zeg maar heel veel zitten zoenen, en ik vertelde niemand, ook Jesse niet, dat ik een soort van dubbelspion was geworden, totdat we ontdekten dat zijn vader helemaal niet van plan was om dat artikel te plaatsen. En toen ik het mijn ouders probeerde te vertellen, kregen ze in de gaten dat ik verliefd op hem was en geloofden ze me niet.

Dat was nogal een gestoorde periode. En dan heb ik je nog niet eens over de ontvoeringspoging verteld. Of hoe het kwam dat de boeven ons twintig straten lang achtervolgden en Angelo met een helikopter moest komen om Roux, Jesse en mij van de dood te redden.

Niet om op te scheppen, maar soms is mijn leven echt heel spannend.

Maar goed, Jesse en ik zijn nog steeds bij elkaar en hij heeft het me vergeven dat ik in het begin tegen hem heb gelogen. We hebben allebei het idee dat als onze relatie dat allemaal kon overleven, het behoorlijk goed zit tussen ons. En dat is ook zo. Hij is buiten Roux de enige die weet dat Angelo, mijn ouders en ik spionnen zijn, en hij heeft nog nooit zijn mond voorbijgepraat. (Waarschijnlijk omdat hij ook denkt dat Angelo een huurmoordenaar is. Roux kan bijzonder overtuigend zijn.)

‘Zin om nog even bij mij thuis te crashen?’ vroeg ik aan Roux terwijl we probeerden onder zo veel mogelijk zonneschermen door te lopen. ‘Volgens mij gaat mijn vader vanavond iets met de barbecue doen.’

‘Nee, bedankt, ik moet naar taekwondo.’

‘O ja, dat is ook zo.’ Tijdens onze spannende ontsnapping vorig jaar had Roux het voor elkaar gekregen om de

neus van de schurk te breken, en nu had ze zich helemaal op zelfverdediging en vechtsporten gestort.

‘En ik denk dat mijn ouders vanavond laat thuiskomen,’ vervolgde Roux, terwijl ze haar nagelriemen bekeek. ‘Misschien is het handig als ik er dan ben, om ze een schuldgevoel aan te praten omdat ze vijf weken weg zijn geweest.’

‘Dat zou je wel eens een pony kunnen opleveren,’ zei ik.

‘Het laatste waar ik op zit te wachten is iets wat hinnikt en de hele hal onderpoept.’ Ze gooide haar haar over haar schouder en zette haar zonnebril recht. ‘Maak je geen zorgen, ik neem wel wraak als ze oud zijn en naar een bejaardenhuis moeten. Hun laatste jaren doen ze niks anders dan macrameeën, als ik er iets over te zeggen heb.’

Roux’ ouders zijn belachelijk rijk. En dan bedoel ik echt bizar, bestaat-zoiets-wel rijk. Dat klinkt misschien geweldig, maar het nadeel is dat ze nooit thuis zijn. Ze wonen in een enorm gebouw aan de Upper East Side en Roux schijnt er altijd alleen te zijn. Haar vader heeft vergaderingen overal ter wereld, en haar moeder gaat met hem mee.

‘Iemand moet toch gaan kijken of alle luxe kuuroorden ter wereld echt zo goed zijn als ze zeggen,’ zegt Roux vaak, maar ik zie heus wel dat ze het niet leuk vindt. En dan is er nog de Frieze Art Fair in Londen, Art Basel in Miami, antiekveilingen in Rome, uitstapjes naar Bora Bora en ga zo maar door.

Mijn ouders worden er gek van, want ze mogen Roux graag en vinden het erg voor haar dat ze zo ongeveer zichzelf opvoedt, maar wat doe je eraan? ‘We zouden de bankrekeningen van haar ouders kunnen hacken en al

hun geld wegsluizen naar een rekening voor Roux,' zei mijn moeder toen we het er een paar maanden geleden over hadden. Vervolgens kostte het mijn vader en mij een uur om haar dat idee weer uit het hoofd te praten.

Eens een hacker, altijd een hacker.

'Nou, doe je ouders maar de groeten,' zei ik tegen Roux terwijl we de straat overstaken bij een verkeerslicht. 'Ook al hebben ze me dan nog nooit ontmoet.'

'Kom op,' zei Roux. 'Als ik zeg dat ze je vorig jaar hebben gesproken op een galareceptie voor beroemde chimpansees, dan geloven ze dat. En misschien moet ik inderdaad om een pony vragen. Ik zou hem Troostprijs kunnen noemen.'

'Uitstekend idee,' antwoordde ik. Ik had lang geleden al ontdekt dat Roux' plannetjes even snel kwamen en gingen. En inderdaad, ze schakelde alweer over op een ander onderwerp.

'Verveel je je?'

'Wat? Bedoel je nú? Niet echt. Nou, er gebeurt eigenlijk niks, maar -'

'Nee, ik bedoel in het algemeen. In je leven, zeg maar.'

Ik zuchtte. Ik wist waar dit gesprek naartoe ging en besloot meteen ter zake te komen. 'Nee, Roux, ik ga niet weg voor nieuwe missies. Ik heb je al verteld: ik ben gestopt. In ieder geval tot ik volgend jaar mijn diploma heb gehaald.'

'Maar stel nou dat je móést? Als de nationale veiligheid op het spel stond, of zo?'

'De overheid weet niet eens dat we bestaan. Ik denk niet dat ze mijn vader zullen bellen zo van: "Hé, hebben jullie drietjes het druk? We hebben namelijk een probleempje..."'

We bleven op de hoek tegenover het metrostation aan Astor Place staan, en Roux liet haar zonnebril zakken om me aan te kunnen kijken. ‘Je liegt,’ zei ze uiteindelijk. ‘Je ogen gaan naar linksboven.’

‘En dat betekent dat ik lieg?’

‘Ja. Ik heb me verdiept in tics in menselijke gezichten.’

‘Klinkt boeiend. Maar ik lieg niet. Ga je nog mee de metro in of niet?’

‘Nee, ik moet naar huis om mijn spullen te halen.’ Roux stapte van de stoeprand af om een taxi aan te houden, maar toen verscheen er ineens een man voor ons. Hij droeg een oud pak dat overduidelijk al een tijdje niet meer was gewassen en had stoppels van een paar weken niet scheren op zijn wangen.

‘Jij!’ zei hij tegen mij, met zijn vinger vlak voor mijn neus. Zijn nagels waren lang en vuil, maar ik vertrok geen spier. Ik leer al heel mijn leven hoe je kalm moet blijven in stressvolle situaties, en dat komt vaak goed van pas in New York.

‘Jij bent de volgende die ze pakken!’ riep hij. ‘Vooral jij!’

‘Uitstekend, geweldig,’ zei Roux binnensmonds. Ze pakte mijn arm en trok me bij de man vandaan. ‘Even hierheen, weg bij die geflipte gast, oké? Goed zo.’

Ik keek de man na toen hij verder zwalkte en in de late middagdrukke verdween. ‘Hm. Dat was raar.’

‘Ken je hem?’ vroeg Roux.

‘Ik heb hem nog nooit gezien.’

‘Jij!’ riep de man nog eens, deze keer wijzend naar een nanny achter een kinderwagen. Ze knipperde niet eens met haar ogen. ‘Vooral jij!’

Roux schudde haar hoofd. ‘Welkom in Manhattan.’

Ze stak haar hand op om een taxi aan te houden. ‘Het is bijna vier uur, iedereen komt straks van zijn werk, en ik ga in deze hitte écht niet op een metroperron staan.’ Ze stapte wat verder de straat op, zodat de volgende taxi haar zou moeten aanrijden of voor haar zou moeten stoppen, en ze vertrok geen spier toen een abrupt remmende taxi haar bijna raakte. Ik kon de chauffeur niet horen, maar ik kon goed genoeg liplezen om te weten dat hij een paar behoorlijk unieke en fantasievolle scheldwoorden gebruikte.

Hij en Roux zouden het prima met elkaar kunnen vinden.

‘Ik sms je later nog wel,’ zei Roux terwijl ze op de achterbank schoof.

‘Dat is je geraden! Veel plezier! Geen neuzen breken!’

‘Ik beloof niks!’ Ze schoof haar zonnebril boven op haar hoofd. ‘Weet je zeker dat je je niet verveelt?’

Nu hoorde ik de taxichauffeur wel, en ook het getoeter van kwade bestuurders achter hen omdat Roux het verkeer ophield. ‘Zeker weten,’ bevestigde ik. ‘Geloof me, ik ben er klaar mee. Ik ben een gewone burger. Ik ben gestopt.’

En dat meende ik.

Tot ik thuiskwam en het nieuws te horen kreeg.